

עין משפט
גד מצוה

כב א מ"י פ"ג מהל'
שחיטה הל' כג סגמ
עשין סג טושי"ע ויד' ס"י
לד סעי' א:
ב [ש"ע ויד' ס"י רמז
סעי' לא סנה"ה]:
ג [ש"ע ויד' סוף סימן
קטח כנה"ה]:
ד [ש"ע סס:]:
כג ה מ"י פ"ג מהל'
מדיה הל' ח סגמ
עשין סג טושי"ע חו"מ ס"י
רמז סעי' ה:

שיטה מקובצת

(א) ער שיקק ללחו רוב
 עיבול כלום; **(ב)** כדארמי
 חבילה אסורא אסורא
 רואו: **(ג)** דא אסור דר
 חוץ: **(ד)** ענין: **(ה)** לך רשאי
 ליקח לקנות אותה חפץ
 ה: הוואו יבטל הוה שכן
 בעיניה דר דר: **(ו)**
(ז) ופי' קונטריס דר דר
 מנדיך. **(ח)** אנו כעניא
 אנו שכתבו התוספות
 לטעם: **(ט)** רשאי ליקח
 דא שאר חבון כיון שכן
 קבל יום אסור: **(י)** הוה
 נראה שם הלכה דר דר
 דעה אדמילע שטק:
 י' מ"ב דלעב נפש שטק
 הוואו כן שטק וואס:
 ל' ליקח בעיניו חומים:
 א' ליקח למעשה חומים:
 י' שאורו שטק העב
 דא אסור:

רבינו גרשום

[illegible]

מד:

ד' ה'י' וזה חנינא הכהן ששייבא ב'י' וא"ת לרקמן (דף מט.)
הוא מחטא דאשתכח בסמפונא דכבדא הונא מר ברין
עירף רב אלא בר מניומי מכשיר ו"ל דהאס אגמריה סמין
בסוף פ"ב דנדה (דף כ:) גבי ילחא דאייחית דמא לקמיה

כבר חנה ועמי לה ואחיות
יִחָקֵךְ בְּר' יִהְיֶה ודבי לה
שֶׁמַּחֲסֵם שְׂטִימָה ב'ו' וּמִשְׁנֵי
(א) וְעַמִּי טַמְוִי לֵי כִיֹן
יִימָא הוּא דְבִי לִי רַבָּה בְּכִ"ח
לֵא יִימָא וְאֵשׁ צַעֲזִיָּה הוּא
יִנְיָ הֶסֶם מִזֶּה הִתִּיר לִי פְלוּנִי
פִּירוּשׁ נֶאֱמַנָה אֵל אֵינֶה
יִנְיָ לְמִשְׁנֵי מַעֲבִירָה לֵאחֵלָה
אֲנִי רַב יִחָקֵךְ בְּר' יִהְיֶה
(ב) וְסוֹפֵרֶשׁ שֶׁס בְּקוּנֵטֵר
הַמִּזְדִּיק שְׁנִינֵל דְּשֵׁנִי
עַמְּוִי טַמְוִי לֵי דְכִיֹן
סַמֵּךְ רַמְזִי לֵהֲתִיר מִזֶּה
וְכִי וְכִי אֲמַר דְּלִזֵּן חֲבִירוֹ
יִנְיָ הֵיטָן מַסְבֵּרָה וּלְפִירוּשׁוֹ
אֲנִי תִּלְחִי דְמַסִּיק דְּלִמְגֵרִיָּה
הַמִּזְדִּיק לֵאחֵלָה דְמַשְׁנֵי רַב לֵא
הַמִּזְדִּיק לֵאחֵלָה דְמַשְׁנֵי מַמְרָן
הֵיכָּה נִרְאָה פֶּשֶׁט הֶהֱלַס
אֲגֻמְרִיָּה סַמֵּךְ וְלִכֵּן הָאֲמֵן
עֵשֶׂל לְרִיכִין לְשִׁנְיִיָּה קִמָּה
טַמְוִי טַמְוִי לֵי וְכִי אֲמַר
לְקַמֵּן (ד) מַטְעַן
סַמְפִּינְיָה בְּכַדָּשׁ שִׁמָּה הִיוּ
מִתְדַרְשֵׁי וְשִׁמָּה הִשְׁלֵא
שְׁמֵיהֶם אִי נִמְי לֵא יִדְעִי
(ה) וְכִי הָעִידִים שְׁחֵדִינִי
אִינִי יִחָקֵךְ ב'ו' דְּנִינֵס
סִינִי כְּדִמְאֻמֵּי בְּכִ"ח דִּיבְנִינִי
וְתִ"מ לְעַל נֶפֶשׁ טִיב
וְאֵשׁ תִּלְחִי וְעִידִים הִינֵן
מִ"ח ב'ו' כְּשִׁלְמָה חֲתוּמִים
שֶׁ אֵל עַר שַׁר מַקָּה לֵא
יֵא לְמַעֲשֵׂה דְמַעֲשֵׂה לֵא
דְבוּרָה אֲמַרִי כְּדִמְאֻמֵּי
הִכְלֵל וְיִנְיָ דְּכִי אֲמַר
וְכִי לְקוּפֵר לְכַחֵם וְלַעֲדִים
לֵא תַּשְׁמַע בִּישְׂרָאֵל מֵאֵת
שִׁמָּה תִּשְׁבִּיר עִידִים וְכִי
שְׁחֵלְהָ כְּפִינֵי הִינֵן יִשְׁאֵלֶה
יִדְעִי הֶסֶם מַעֲשֵׂה וְיֵשׁ לִימַר
שְׁגִמְרֵי עַל פִּיָּה חֲשִׁיד
לֵא הֶסֶם שִׁמָּה אֵלָּה דְבוּר
לְאֻמֵּי יִ"ח כִּי דְבַעַל אֵל
תִּחַו וְלַעֲדִים לְחֹסֶם וְאִשְׁפֵּר
עֲשֵׂה וְלֵא תִּתְגַּרֵּשׁ וְגַם אֵשׁ
יִין הִדְבַר אֵינֶם חֲשׁוּשִׁין וְאֵשׁ
לֵא תִּתְגַּרֵּשׁ הִינֵן יִשְׁאֵלֶה
יִדְעִי הֶסֶם מַעֲשֵׂה דְּכִי
יִנְיָ דְכִי הִיוּ מַמְרָנִי דְּ
יִנְיָ דְכִי הִיוּ מַמְרָנִי דְּכִי
יִנְיָ מִימֵי בְּכִ"ח דְּכִי הִיוּ
יִנְיָ שְׁדֵנו דְּיִנְיָ דְּכִי וְלֵא
לֵא הִינֵן אֵשׁ אֲחָד וְאֵין לִימַר
שִׁמָּה דֵּהָלָה אֲמַרִינֵן בְּכִ"ח

דף כה: | החכם שאמר את האשה בנדר דלא ישאנה
סימן התם טפי שמה עיניו נתן זה ועוד יש לומר
במדות מוכח טפי בדיבור איירי דקתני רישא מי
היה וראה את הבכור כו' בפרק עד כמה (בסוטה דף כה:)
ויק מנה בנפאדרין ט: | **אזויה** תלמיד חכם.
יהא אביתו בטענת עין ט: זה הרואה טרפה לעלמו:
מטערפין
טעם לאיסור וטעם להיתר ואינו חס עליה ואו
שלו אינו חומד להכריע להיתר: **ושמא** תלמידי חכמים.
יגיע כפיך כי תאכל. דכיון דעל שלו אינו חומד כל שכן
י. י. זה הרואה טרפה לעצמו ואין מראה לתלמידים להקל:

אלו טרפות פרק שלישי חולין

ד' ה'י' וזה חנינא הכהן ששייבא ב'י' וא"ת לרקמן (דף מט.)
הוא מחטא דאשתכח בסמפונא דכבדא הונא מר ברין
עירף רב אלא בר מניומי מכשיר ו"ל דהאס אגמריה סמין
בסוף פ"ב דנדה (דף כ:) גבי ילחא דאייחית דמא לקמיה

רוב עוביה ואמרי לה "רוב חללה ההיא פסוקת הגגרת דאתאי לקמיה דרב יתיב וקא בדיק לה ברוב עוביה אמרו ליה רב כהנא ורב אסי לרב לימדתנו רבינו ברוב חללה שדריה לקמיה דרבה בר בר חנה ברקה ברוב חללה ואכשרה וזבן מינה ב"חליסר איסתרי פשימי בישראל והיכי עבד הכי" והתניא חכם שמיא אין חבירו רשאי לטער ב"אסר אין חבירו רשאי להתיר ושני חכם דרב לא אסר מיסר וכיון דאורי בה חכם היכי אבל מינה והא כתיב "ואומר (אתה) ה' אלהיך הנה נפשי מן מטומאה וינבלה וטרפה לא אכלתי מנעורי ועד עתה ולא בא בפי בשר פגול" הנה נפשי לא מטומאה שלא הרהרתי ביום לבא לידי טומאה כלילה ונבלה וטרפה לא אכלתי שלא אכלתי בשר כוס כוס מעולם ולא בא בפי בשר פגול שלא אכלתי מבמה"ש הורה בה חכם משום ר' נתן אמרו "שלא אכלתי מבמה"ש שלא הורמו מתנותיה הני מילי מילתא דתליא בסברא רבה בר בר חנה אמריה סמך ותיפוק ליה משום חשדא דתניא "דן את הרין ויכה ותייב מימא ויחיר אסר והתיר וכן העדים שהעידו כולן רשאין ליקח אבל" אמרו חכמים תרחק מן הכיעור ומן הדומה לו ה"מ מיד דמוכין" משומא הכא מתקלא מוכח כי הא "דריבה שרא טרפתא וזבן מינה בישראל אמרה ליה כת רב חסדא אבא שרי בוכרא ולא זבן מיניה בישראל אמר לה ה"מ בוכרא דאשומא מזדבן הכא מתקלא מוכח מאי איכא משום אומצא מעלייתא כל יומא אומצא מעלייתא זבנו לי אמר רב חסדא איזהו תלמיד חכם זה הורוא חסדא לעצמו ואמר רב חסדא איזהו ש"שונא מתנות יחיה זה הורוא טרפה לעצמו דרש מר זוטרא משמיה דרב חסדא כל מי שקורא ושונה ורואה טרפה לעצמו ושימש תלמידי חכמים עליו הכתוב אומר "יגיע כפיך כי תאכל אשרך וטוב לך רב וכיד אמר וזכה וינחל שני עולמות העולם הזה והעולם הבא" אשרך בעולם הזה וטוב לך לעולם הבא "ו' אלעזר כי הוה משרדי ליה מבי נשיאה מידי לא שקיל וכי הוה מזמני ליה לא אויל אמר לא קא בעי מר דאיחי דכתיב ושונא מתנות יחיה רבי זירא "כי משרדי ליה לא שקיל כי הוה מזמני ליה אויל אמר אתייקורי

האשה נגדר דלא יאשה
תקן בה ועוד יש לומר
אירי דקמי רישא מי
עד כמה (בכורות דף כח):
אִיחָוָה תאמר חבב.
ה הרהר טרפה לעלמו:
מגלפין

תור ואינו חס עליה ואסורה: הרוזה טרפה לעולם
והחר: ושמן תלמידי חכמים. גמול לתוך טעמי המשה
על שלו אינו חומד כל שכן שאינו חומד בשל אחרים לו

תורים להקל:

מסורת הש"ס

[illegible]

גורת אור השלם

1. ואמר אהה ארני
אלהים הנה נפשי לא
מטמאָה ונבלה וטרפה
לא אכלתי מנעורי ועד
עתה ולא בא בפני כבוד
פגול: יחזקאל ד'
2. עבר ביתו בוצע כצע
ושותא מתנת יחזק:
משלי טו כ:
3. יגיע כפיך כי תאכל
אשריך טוב לך:
תהלים קכב ב

הגהות הב"ח

(א) תוב' ד"ר סיני וכו'
דמעיקרא טמורי טמי לה;

הגהות מהר"ב

רנשבורג
אן רש"י ד"ה רוב עובדי
וסי' ומהני עובי התנן
לאשמועי' לרובא אש"פ
שכחשוט וכו' מ"ל וכן
למדתי משנן הרמ"י רס"י
ל"ד ומשנן הדרישה שם
ס"ק ב' :

מוסף דע

[illegible]